

ЧАСТИНА 1

СТАРШИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ

Глава 1

Інспекція

Наступний провулок завів його у глухий кут. Довга звиста вулиця завершувалася цегляним парканом, що намертво перегороджував прохід. Кай з люттю садонув по ньому кулаком й зацьковано обернувся. З обох боків вищирялися темні вікна, забрані ґратами.

Шум за рогом наростав з кожною секундою. Кай виразно відчував холодну зосередженість переслідувачів, до якої домішувався вогник запалу та азарту. Вони насолоджувалися гонитвою. Він же, як загнаний заєць, петляв вулицями, відчуваючи себе здобиччю. Останнє бісило його найбільше.

Вже з третьої спроби віконні ґрати піддатливо тріснули, під ноги посипалися шматки цегли й іржі. Зірвавши зав'язану на поясі сорочку, він абияк намотав її на лікоть і різко вдарив. Дзвін скла гримнув на всю вулицю. Зовсім поруч повіяло нетерплячістю, яка відгукнулася тремтінням в ногах.

Уламки скла, що стирчали у рамі, вп'ялися в долоню, але він лише роздратовано відмахнувся. У сорочці зяяли дірки, але вона знадобилася ще раз — затиснути порізи, щоб його не вистежили по плямах крові.

«Бісовий стадіон, навіщо взагалі треба було туди пертися?!»

Темні коридори плуталися перед очима, поки він мчав по занедбаній будівлі. Вдалині знов пролунав дзвін скла. Переслідувачі вже були всередині, повторивши його маневр. Занадто швидко, але якщо він встигне вибратися з іншого боку будинку і вискочити на людну вулицю, то вони його загублять.

«Клятві змагання. Все пішло не так. Під час впливу один з інсайдерів помилився, глядачі злякалися і...»

Кай влетів в просторе кутове приміщення, що колись служило спортивним залом. При перших кроках на нього тут же війнуло пилом і ніс провокаційно засвербів. Чхнути в лігві, захопленому нишпорками, було б найбільш дурним завершенням гонитви.

Навпроти вхідних дверей виднілось криве баскетбольне кільце. Величезні вікна були завішані сіткою, її обривки

погойдувалися на протязі. Рами грізно вищирялися скляними уламками, але пролізти крізь них вдалося б хіба що отримавши фарш на виході. А ось відкрита квартира на висоті двох метрів йому підходила.

Кай кинувся до неї, відчуваючи, що відлік пішов вже на секунди, які вислизали крізь пальці, неначе мокрі медузи. Низька спортивна лавка хруснула під його ногами. Підстрибнувши й кінчиками пальців вчепившись в раму, він перевалився через неї животом, чуючи тупіт і нетерпіння прямо за спиною. Холодок протягу і чужої уваги одночасно мазнули потилицю.

«...і гострий вибух чужого страху повністю затопив розум. Відчуття задухи в грудях, мокра від поту спина і ряди крісел, що плывуть кудись в сторону. І вже його вплив, який затоплює стадіон панічною атакою.»

Кай вивалився прямо в кущі, що росли під вікнами. Навпроти маярили вогні шосе, нескінченним потоком мчали автомобілі. І найголовніше — звідти лунали емоції, які легко перекриють його слід.

Насилу продершись крізь м'яте гілля, Кай з низького старту кинувся вперед, одержимий однією думкою: *«Вибрався, вибрався, майже вибрався...»*. Тому підніжка, хитро підставлена в останню мить, розбила не лише його надію, а й ніс.

Асфальт притягнув його, наче магніт, і відірватися від нього вийшло не одразу. Кай насилу перевернувся, затискаючи обличчя рукою. Кров стікала по губах, і він з огидою сплюнув, горло стиснуло від підступу нудоти. Він погано сприймав навіть вигляд крові. У скронях зашуміло.

— Не набігався ще?

Масивні чоботи зупинилися навпроти, переслідувач присів навпочіпки, майже співчутливо поглядаючи на нього. Значок поліціанта блиснув у тьмяному світлі ліхтарів. Офіцер був огрядним — ремінь підпірав чималий живіт, більше підкреслюючи його, ніж стримуючи.

— Це ти влаштував переполох на стадіоні?

— Ні, не я, — насилу прохрипів Кай, нахабно дивлячись йому в очі.

Поліціант відволікав його від нудоти і він навіть спробував сісти, спираючись на іншу руку.

— А чого тоді тікав?

— Рефлекс, не люблю мужиків у формі.

Чоловік хмикнув у вуса, які густою щіткою стовбурчилися над верхньою губою. Чорна кепка зі сріблястою емблемою з'їхала на бік, відкриваючи спітніле чоло. Щоб оббігти навколо будівлі, йому знадобилося не менше зусиль, ніж його віконним колегам, що пробралися навпростець.

— Хлопці, забирайте його. Інспектора вже під'їхали?

Двоє поліціантів якраз видерлися з вікна, підтримуючи один одного. Вигляд у них був невдоволений. Обидва були сухорляві й високі — відразу ясно, чому саме вони полізли за ним. А ось пощастило зловити втікача їхньому колезі, залишеному на сторожі.

Поки вони перемовлялися один з одним, Кай вирішив, що вже достатньо зловжив прихильністю правоохоронців. Чекати на Інспекцію не входило в його плани. Він смикнувся вбік, намагаючись на ходу піднятися на ноги, але швидкий удар у спину повалив його на асфальт. На зап'ястях замкнулися сталеві обручі, сковуючи руки за спиною.

— Він взагалі повнолітній?

— Документів нема. Ти повнолітній, хлопчак? — кишені джинсів діловито обшукали, не знайшовши нічого, крім старої пом'ятої обгортки від батончика.

«Пішов до біса.»

Кай сердито зиркнув на нього з-під волосся, що впало на чоло. Його відповідь нічого не змінить, тому який сенс напружуватися та розводити бесіди? Поліціантів його сміливе мовчання не зворушило, один із них простяг вусачу запальничку й обидва затягнулися дешевими цигарками.

— У будь-якому разі це турбота Інспекції. Наша справа маленька — спіймали бігуна та викликали кого треба.

— Не заздрю тим, хто залишився народ втихомирювати. Перший заслін охорони натовп начисто змів, коли зі стадіону вибігав.

— Якого дідька ти натовп налякав, терорист малолітній?

Грубий стусан у спину змусив його похитнутися й зіщулитися від відчуття чужого дотику — пхав один із новопривбулих, поки його ловець продовжував благодушно диміти цигаркою.

— Та пішов ти, — все-таки процідив Кай крізь зуби.

Переслідувачі оточили його, утворивши коло з полоненим по центру. Відчуття небезпеки за спиною було настільки нестерпним, що хребет свербів від чужої присутності.

— Нахабний, — з недоброю інтонацією протягнув поліціант.

За спиною свиснуло повітря, нога підігнулася від підступного удару кийком по сухожиллях. Гомілка миттю онімла і Кай упав на одне коліно. Різко розвернувшись до нападника, він спробував було вдарити його ногою, але грубий ляпас відкинув його на землю.

— Гей, легше. Мало чий він, — втрутився вусатий.

— Помийний він, з тих банд, що інспектора не відловили.

З розбитої губи на асфальт крапнуло червоним. Кай стиснув зуби так, що в щелепах щось хруснуло. Вдалині замерехтіли зелені маячки патрульної машини Інспекції, і поліціанти похапцем підхопили його під лікті, ставлячи на ноги.

— Тільки пискни й загримиш в ізолятор, я про це подбаю.

Черговий болючий стусан у спину змусив Кая спіткнутися. В середині підіймалася вогняна хвиля, стираючи залишки розсудливості.

— Ви спізналися, ми тут уже пів години з ним вовтузімося...

Поліціант був вищий за нього на голову, тому удар чолом припав йому прямісінько в ніс. Пролунав вологий хрускіт і майже одночасно з ним — лютий крик болю. За мить, поки його колеги приголомшливо оберталися, Кай підлетів упритул до чоловіка і зарядив коліном йому в пах. Руки з носа миттєво перемістилися нижче, прикриваючи вражене місце.

— Я вб'ю цього сопляка!

— Оце псих!

— Легше, хлопче, не погіршуй своє становище. Заспокойтесь, ну ж! — товстун насилу відсунув розлютованого поліціанта якомога далі від бранця, якого той прагнув розірвати на шматки.

— Інспекція з контролю «ЕКВАД», що тут відбувається?!

Промені ліхтарів застрибали по темних фігурах, висвітлюючи то закривавлене обличчя з розбитим носом, то метушливі спроби поліціянтя дістатись до Кая і помститися за честь друга. Вусач з розчепіреними руками утримував своїх колег, на щастя один із них насилу стояв на ногах.

— Це дрібне сученя напало на мене! Ти в мене надовго сядеш, зрозумів, гівнюк?!

— Звичайний нахабний шмаркач, та що з тобою таке?! Зараз передамо його інспекторам та й підемо в бар!

У присутності Інспекції поліціянтя частково заспокоїлися, тільки їхній підбитий колега продовжував буянити й вириватися з приятельської хватки. Вусач спробував налагодити контакт «очі в очі» та відвернути увагу на себе. Проте його підопічний уперто вивертав шию, вишукуючи кривдника.

— Чорта з два я його тепер передам, нехай посидить зі справжніми злочинцями та спробує з ними таке витворяти!

Промінь ліхтаря навівся прямісінько Каю в обличчя. До нього підійшла висока інспекторка і пильно вгляділася в очі, почергово світючи в кожне з них. Ті засльозилися від яскравих відблисків, але він старанно не моргав, дивлячись трохи вище сліпучого світла, де мало знаходитися її обличчя.

— Ми його забираємо.

Вона коротко махнула своїм супутникам, і ще двоє інспекторів влаштувалися за плечима Кая, м'яко підштовхуючи його до фургона. Він обережно обернувся по сторонах, намагаючись не привертати увагу, але тікати було нікуди.

— Куди?! — люто заревіли ззаду.

Інспекторка флегматично розкрила посвідчення і тицьнула його під ніс розлюченому чоловікові. Велика голографічна емблема навіть звідти віддавала зеленим мерехтінням.

— Усі підозрювані в емоційному, кінестетичному, візуальному, аудіальному чи дискретному неправомірному впливі проходять через нашу інстанцію.

— Та чхав я!

— Так вам і втерли носа, любчику.

Представниця Інспекції байдуже відвернулася, не звертаючи уваги на несхвальні погляди. Інспектори і поліціянтя

традиційно недолюблювали один одного, особливо обурювалися останні, з рук яких регулярно висмикували підозрюваних і відгороджувалися грифом «Секретно».

— Наручники наші поверніть, — хмикнув вусатий, простягаючи ключ.

— Тримай.

Кай потер зап'ястя, насторожено поглядаючи на свою визволительку. Її зневажливе ставлення до поліціантів та залізний спокій натякали на дуже, дуже високий статус. Кому він взагалі попався?

— Ідемо.

Його посадили на низьку лавку в задній частині фургона, інспекторка вмостилася навпроти й декілька разів постукала по ґратах, що відокремлювали їх від водія. Його конвоїри влаштувалися з обох боків. Машина завелася і рвонула вперед так різко, що Каю довелося вчепитися руками в лавку.

Тишу порушувало лише плавне гарчання двигуна. Сирену водій не вмикав, але зовні блимало зеленим від службових маячків. Усередині смерділо бензином упереміш з хлоркою, і Кай уважно ковзнув поглядом по підлозі, вишукуючи, що можна було так ретельно відмивати у спецтранспорті для перевезення потенційно небезпечних інсайдерів.

— Куди ви мене везете?

Кай похмуро вп'явся очима в інспекторку, намагаючись вловити хоч якісь емоції. Марно. В Інспекцію брали лише стійких до впливу будь-якого типу, а серед вищого рангу службовців були й ті, хто сам майстерно впливав та міг керувати чужими емоціями.

— У контору. Там говорити буде простіше, ніж у цьому драндулеті.

— Я нічого не зробив. Ви не того взяли.

— Ну так, а я мексиканська балерина, яка не відрізняє емпату від табуретки, — відповіла вона рівним спокійним голосом, у якому не відчувалося навіть краплі жарту.

Це водночас і лякало, і заспокоювало. Такі флегматики зазвичай виявлялися здатними на жорстокіші речі, ніж той же галасливий поліціант. Але навіть це було краще криків та агресії.

— Ще раз кажу...

— Тш-ш-ш. Не тут, і не зараз, Кай, — інспекторка приклала палець до губ, змовницьки глянувши на сусідів.

— Звідки ви?..

— Тобі сказали помовчати? — на плече впала важка рука одного з інспекторів.

Кай перевів погляд на його напарника, який загрозово поплескував палицею по долоні. Стало зрозуміло, що якщо він не заспокоїться сам, то йому допоможуть. Інспекторка байдуже ковзнула поглядом по колегах, не відреагувавши на таку явну погрозу підопічному.

— А як не помовчу? — вперто підняв він голову, майже тицьнувшись носом у того, хто говорив.

Обидва інспектори почали підійматися, але хрипкий глибокий голос їх зупинив:

— Залиште його. Нехай валяє дурня, як йому від цього легше.

Кай схрестив руки й відкинувся на стінку фургона. Погляд його невдоволено блукав по конвоїрах, поки вони продовжували їхати в так звану «контору». Він насилу стримувався, щоб не почати вибивати пальцями нервовий дріб, але натомість стиснув долоні так, що нігті вп'ялися в шкіру.

Після прибуття на місце фургон загальмував так само ефектно, як і стартував, ледве не розклавши по підлозі своїх пасажирів. Двері відчинилися, випускаючи їх на повітря. Кай жадібно потягнув носом, прагнучи витурити чужорідні запахи з легень.

Будівля Інспекції височіла над ними, як сіра безлика скеля. Нечисленні вікна були погашені, вогні світилися лише на прохідній, де їх без запитань пропустили далі. Біля дверей висіла потемніла зелена табличка з написом «Інспекція з контролю «ЕКВАД».

Похмурі коридори тяглися нескінченною гусінню. Деякі ділянки працівники креативно заклеїли інформаційними плакатами із попередженнями та інструкціями щодо затримання правопорушників.

«Для захисту від емпатичного впливу обов'язково скористайтесь спорядженням не нижче за клас А.» «Емпати, кінестетики, візуали, аудіали та дискрети — підлягають контролю, обліку та навчанню.» «За неправомірний вплив у громадських місцях передбачена кримінальна відповідальність.»

Від останнього плаката у Кая неприємно тьохнуло в животі й він відвернувся, розглядаючи нескінченний ряд дверей. Вони зупинилися біля останніх, з великим написом «Старша інспекторка Ферроу К. М.»

— Заходь.

Обернувшись, Кай виявив, що його конвоїри давно зникли, залишивши їх з інспекторкою наодинці. В руках у неї погойдувалася чорна непримітна папка, появу якої він не помітив, роздивляючись стіни.

У кабінеті спалахнуло світло, відбиваючись у єдиному вікні, забитому настільки щільними ґратами, що крізь них не вдалося б і руку просунути.

— Присядь, Кай, — хазяйка кабінету не послухалася своєї ж поради, спершись на край столу. — Мене звать Камілла Ферроу.

— Звідки ви знаєте, хто я?

Він проігнорував запропонований стілець та продовжив стовбичити біля дверей. Кай пам'ятав усі повороти та сходи на шляху сюди. А також турнікети та трьох охоронців, що окинули їх поглядом на прохідний. Тож двері просто дозволяли йому почуватися не таким... загнаним у саме лігво звіра.

— Твоя сім'я має великий авторитет.

— Моя сім'я тут ні до чого, — одразу набичився Кай.

Камілла знизала плечима і, взявши зі столу саморобну цигарку, глибоко затягнулася. Ароматна хмара диму повільно розтікалася по кабінету.

— Тебе впізнав один із присутніх на стадіоні.

— Пиздець... — він глибоко вдихнув, відчуваючи, як жак липкими лапками підіймається від самих п'ят до живота. Якщо про це дізнаються вдома... — Дайте цигарку.

У простягнуту руку без питань лягла ще одна самокрутка. Кілька крихт тютюну випало на долоню, і він змахнув їх тремтячими пальцями. Клацнула дорога запальничка.

— Як жертву, а не ініціатора. Свідок побачив тебе під час безладу, коли ти задихався від панічного нападу. Думав, ти один із постраждалих.

— Як мило з його боку. Тож доказів у вас немає?

Кай глибоко затягнувся, намагаючись заспокоїтись. Він увесь час «намагався» — і занадто часто програвав цю битву.

Кільце диму вийшло кривуватим і він роздосадувано розвів його помахом руки. А наступні слова змусили його взагалі забути про цигарку.

— Камера знаходилася прямо над тобою. На записі все: помилка інсайдера, реакція людей, одразу після цього початок твого нападу. І наслідки.

Інспекторка допитливо дивилася на нього, спостерігаючи за реакцією на свої слова. Загасивши цигарку, вона підійшла до Кая, змусивши його задеревеніти від напруги. Рука потяглася далі за його спину, і він смикнувся від клацання замка.

— Давай розповім, як усе було. Ти занадто захопився змаганнями, емоційно відкрився. А коли зал злякався — цей страх вдарив по твоєму розуму як молот. Пудовий такий молот по крихкому дзеркалу.

Камілла повернулася до столу, цього разу зручно розташувавшись у своєму кріслі. Під її руками зашурхотіли папери. Останньою вона взяла до рук чорну папку та дістала з неї флешку з емблемою стадіону, де проходили змагання.

— Чужі емоції спровокували твої власні, ти втратив контроль, і... уламки дзеркала розлетілися на сотні метрів довкола. Стадіон накрило неконтрольованою панікою. Твоєю тисячоразово посиленою панікою.

Кай не відривав погляду від флешки із записами. Звичайно ж, він не бачив камери. Він захопився шоу, яке розгорнули професійні інсайдери. Справжні майстри впливу, здатні створити цілий ілюзорний світ.

Сім'я б нізащо не відпустила його в подібне місце і він ховався від знайомих та преси, але не від звичайних камер. Для цього вистачало й глибокого капюшона.

— Це все лише ваші припущення. Навіть такого запису недостатньо. Готовий посперечатися, обличчя там ледве видно.

— Цих припущень буде достатньо, щоб розпочати гучну справу проти спадкоємця сім'ї Мерфі.

Власне прізвище пролунало для нього, як свист гільйотини. Мерфі. Все скінчено. Якщо не Інспекція його засадить у в'язницю, то власна родина назавжди замкне винуватця своєї ганьби десь у підвалах маєтку.

— Ну так починайте. Чи акт залякування не закінчено? — він підняв брови, витримуючи прямий погляд інспекторки.

Підійшовши до столу, Кай з натиском прокрутив недопалок, вдаваючи в попільничку давно згаслий тютюн. Парадоксально, але коли карти розкрилися і стало нема чого втрачати — всередині ніби розтиснувся сталевий кулак.

— Ми можемо розв'язати питання інакше.

— Хочете отримати від моєї родини відкупні? — зневажливий смішок сам зірвався з його губ. — Ця співпраця стане вам кісткою у горлі, повірте.

— Здається, ти не розумієш масштаб того, що відбувається, — з жалем похитала головою інспекторка.

Чорна папка знову відкрилася, поглинаючи флешку. Натомість Камілла дістала декілька документів, надрукованих на дешевому папері.

— За попередніми даними під час інциденту з неправомірним емпатичним впливом загинуло троє людей, п'ятеро у тяжкому стані, дванадцять людей звернулися з травмами середньої тяжкості. Матеріальні збитки оцінюються... — розмірно зачитувала Камілла, тихий шелест перевернутої сторінки кігтями пройшовся по хребту єдиного слухача.

Кай таки сів, відчувши, як стрімко німіють ноги. Груди здавило від нестачі кисню, який застряг ще на підході до горла.

Він різко опустил голову до колін та обхопив її руками, намагаючись утриматись у реальності. Важке дихання лунало так, ніби він щойно пробіг декілька кілометрів. Підлога невблаганно йшла з-під ніг, як палуба затонулого корабля.

— Дивись на мене, Кай.

Чийсь крижані руки м'яко підняли його підборіддя. Навпроти завмерли світлі очі інспекторки. Все довкола здавалося нереалістично чітким, і він із зусиллям моргнув, намагаючись повернути зору стабільність.

— Фіксуйся. Ти тут. Я тобі допоможу.

«Не допоможеш!»

Тихий спокійний голос проникав у свідомість, затоплюючи й перебиваючи внутрішній панічний крик. Прохолодною водою заливав лавове згарище в голові. З шипінням зметнулася догори пара, залишаючи одну єдину випалену думку.

— Я не знав... що хтось загинув... я думав вони просто влаштували стовпотворіння... — він сам ледве розчув свій шепіт.

— Це нещасний випадок. Поширена проблема як серед початківців, так і досвідчених інсайдерів. А панічні атаки трапляються у дев'яноста відсотків емпатів.

Кай смикнув головою, скидаючи чужі руки. Камілла сиділа навпочіпки поруч із ним, не перериваючи зоровий контакт. Він насилу подавив у собі бажання відштовхнути її, повертаючи особистий простір.

— Я не інсайдер.

— Якщо тобі принципово сперечатися, — знизала плечима вона, встаючи. — Інсайдер, емпат — суть від цього не змінюється.

— Я не емпат, — наче зламана платівка продовжував сперечатися Кай.

— Ти зараз намагаєшся переконати мене чи себе?

— Позбавте мене псевдофілософських розмов.

Роздратовано підвівшись, Кай відіпхнув стілець і той, гойднувшись, грюкнув об підлогу. Інспекторка флегматично провела його поглядом.

Кай завмер навпроти, зчепивши руки за спиною і до болю стиснувши пальці. Нігті вп'ялися в шкіру, допомагаючи зосередитися і прийти до тями. Поглядом він уп'явся в співрозмовницю, немов намагався пропалити її наскрізь та завершити цю розмову.

— Що таке емпатія за своєю суттю? Здатність співпереживати та вловлювати чужі емоції. Відтворювати їх. І впливати ними на інших, якщо ти є інсайдером, — заспокійливо продовжила Камілла.

— Не треба мені переказувати основи.

У коридорі грюкнули двері, пролунали неквапливі кроки, поступово стихнув вдалині. Кай напружено повернув голову, прислухаючись. Інспекторка продовжила лише тоді, коли в кабінеті знову запанувала тиша.

— Хіба? А мені здалося, що якраз основ ти й не уловлюєш. Чим довше ти придушуєш свої здібності, тим сильнішими будуть зриви. І тим більш болючими наслідки.

— Я більше не допущу такої помилки.

Важко зітхнувши, Камілла на мить прикрила очі. Кай придивився їй лише зараз помітив темні кола у неї під очима. Втома сірим нальотом покривала шкіру, чітко позначивши складки біля губ і над переніссям. Що не дивно — час давно перевалив за північ.

— А ти думаєш, це єдина твоя помилка?

Ошелешено кліпнув, Кай спантеличено підняв брови. У розширених зіницях тремтів силует інспекторки на тлі темного вікна.

— Поліціант.

— Той телепень, що перший на мене накинувся?

— А ти впевнений, що перший?

— Ні, я сам себе вдарив кийком по ногах. На вихідні я ходжу в гурток мазохістів, ви не знали? — глузливо процідив Кай.

Усі його напади продовжували натикатися на суцільну стіну.

— Він діяв під твоєю агресією, Кай, — м'яко відповіла Камілла.

Помітивши, що її співрозмовник має намір сперечатися й далі, вона застережливо підняла долоні.

— Як ті люди на стадіоні — твоєю панікою. За роки служби у поліціанта декілька доган: бійки та перевищення повноважень, особливо при затриманні. Ти посилив його природну тягу до рукоприкладства, — на столі зашелестів черговий аркуш із чорної папки. На грифі виднівся знайомий герб поліції.

— Тобто я ще і в цьому винен, хах? — смішок замислювався як зневажливий, але вийшов таким жалюгідним, що Кай ще сильніше стиснув зуби.

Камілла заспокійливо підняла обидві руки долонями вперед, згладжуючи свою заяву.

— Ти ні в чому не винен. Але ситуація виходить з-під контролю. Люди не витримують гостроти твоїх емоцій. Ти її не витримуєш.

— І на що ви натякаєте?

— Ти ж неповнолітній? — повторила вона питання поліціанта.

Кай кинув виразний погляд на купу паперів, серед яких вже напевно була його особиста справа з усіма подробицями аж до зубної карти. «ЕКВАД» працювали не просто швидко, у них був доступ практично до будь-якої інформації.

— Через пів року тобі буде вісімнадцять, вірно? — не дочекалася відповіді Камілла.

Глузливо піднята брова стала єдиною реакцією, якої вона добилася. Але інспекторку це не збентежило.

— Думаю, Інститут може закрити на це очі та прийняти тебе вже зараз. Твій емпатичний розвиток випереджає фізичний.

— Ні, — не дослухавши, відрізав Кай.

Губи в нього стиснулися так щільно, що перетворилися на тонку смужку. М'язи почало неприємно тягнути від напруги і він спробував видихнути й розслабитися, щоб перестати бути схожим на натягнуту струну.

— Ти не зрозумів, Кай. У тебе є два варіанти, куди ти відправишся з цього кабінету. Або в колонію для неповнолітніх, зі скандалом, журналістами та солідним терміном, — Камілла виразно замовкла, даючи можливість співрозмовнику оцінити сказане.

Кай продовжував стояти, не ворухнувши жодним м'язом. Тільки горло здригнулося, коли він облизав пересохлі губи.

— Або? — не витримав він.

— Або тихо-мирно вступиш до інституту при «ЕКВАД», де тебе навчать бути інсайдером. Навчальний рік починається менше ніж за тиждень. Вважай тобі пощастило.

Самими кінчиками пальців вона розгорнула до нього папку. Зверху лежав той самий звіт зі стадіону. Каю впали в очі жирно надруковані цифри потерпілих, і він уже не зміг відвести погляду.

— Ви хоч розумієте, що буде з моєю сім'єю, якщо хтось дізнається, що один із Мерфі — емпат?

— Твоїй сім'ї доведеться це пережити. Про тебе стане відомо так чи інакше.

— Ви не залишаєте мені вибору, — Кай відмер і ворухнув затерпими плечима, опустивши погляд на свої долоні. Кінчики пальців він звів разом, сконцентрувавшись на тому, щоб створити ідеальну симетрію.

— Інститут це не ганебна пляма. Це навчальний заклад вищої категорії, куди приходять навчатися усі інсайдери.

— Тільки не для мене.

У кабінеті повисла тиша. Інспекторка дипломатично вичікувала, поки їй підсудний прийме рішення. Тихо шелестіли папери, не поспішаючи перекочуючи з однієї купки до іншої. І вона не помилилася.

— Я можу розраховувати на те, що до початку навчання ніхто нічого не дізнається?

Камілла схилила голову набік, уважно вивчаючи співрозмовника. На її губах з'явилася легка посмішка.

— Це в наших інтересах.

«У ваших інтересах. А я лише намагаюся вижити.»

Кай сухо кивнув і попрямував до дверей, коли його наздогнало чергове запитання.

— Скажи, у дитинстві... Ти був у лабораторії сім'ї? З тобою там нічого не траплялося?

— На мені не ставили досліди, якщо ви про це, — здивовано обернувся він.

Камілла задумливо прикусила губу й махнула рукою.

— Іди.

Інспекторка більше не гукала його, тільки чужий погляд розпеченим каменем тиснув на хребет. Двері зачинилися за його спиною зі звуком падаючої на його шию гільйотини.

Глава 2

Сімейна справа

Вікна будинку вирячилися чорними провалами. Кай сидів на паркані, так різко хитаючи ногою, немов намагався забити п'ятою цвяхи. Іноді вниз з тихим шарудінням падали бетонні крихти, які він вибивав підошвою кед. Кам'яну огорожу нещодавно оновлювали, але тільки з зовнішнього боку, внутрішню ж частину нікому колупати не спадало на думку. Кущі троянд ображено здригали листочками, їх яскраво-червоні напівопалі бутони нагадували йому хижі пащі.

Обвітрені губи саднили, проте він раз у раз знову закушував їх. Очі не відриваючись дивилися на темне вікно на розі будівлі. Світло в батьківському кабінеті згасло близько пів години тому, коли горизонт уже просмикнувся блакитним серпанком. Повернення додому бачилося Каю ненабагато кращим за пропозицію лягти в труну. Останнє навіть здавалося усе більш привабливим. Втім, коли сім'я дізнається про те, що сталося, труна йому буде забезпечена.

Зовні проїхала машина, жовте світло фар мазнуло по будинку, стрибнуло по шибках і загубилося в густій кроні